

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Taubera, soudce Vadima Hlavatého a soudkyně Pavly Klusáckové ve věci

žalobců:

- a) [redacted]
bytem [redacted]
- b) **Bytové družstvo Nikoly Tesly 3**, IČO 26174626
se sídlem Nikoly Tesly 1424/3, Praha 6
oba zastoupení advokátem JUDr. Ondřejem Tošnerem, Ph.D.
se sídlem Slavíkova 1568/23, Praha 2

proti

žalovanému:

Magistrát hlavního města Prahy
se sídlem Mariánské náměstí 2/2, Praha 1

za účasti:

JP Develop s.r.o., IČO 24122289
se sídlem Kubelíkova 603/59, Praha 3
zastoupená advokátem Mgr. Jiřím Maškem
se sídlem Lochotínská 1108/18, Plzeň

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 1. 2018, č. j. X, sp. zn. X,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Obsah žaloby

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobci domáhali zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), a to v rozsahu výroku A, kterým bylo částečně změněno (změna počtu pultových vikýřů z 6 na 4, stanovení nových podmínek stavebních prací a povinnosti předložit před zahájením stavby protokoly o měření hluku) rozhodnutí Úřadu městské části Praha 6 ze dne 13. 3. 2017, č. j. X (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), a ve zbytku bylo toto rozhodnutí potvrzeno. Prvostupňovým rozhodnutím byla dle § 94a odst. 5 ve spojení s § 79 a § 92, resp. s § 115 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění do 31. 12. 2017 (dále jen „stavební zákon“), umístěna a povolena stavba – nástavba bytového objektu X, X č. p. X, X, na pozemku p. č. X v k. ú. X, spočívající v provedení úprav podkroví domu – vestavbě čtyř mezonetových bytových jednotek (dále jen „předmětná stavba“); stavebníkem je zúčastněná osoba (dále jen „stavebník“).
2. Žalobci v žalobě uvedli, že předmětná stavba je v části situované do vnitrobloku v nesouladu s urbanisticko – architektonickými charakteristikami a hodnotami daného místa. Měli za to, že žalovaný se k této námitce nevyjádřil a napadené rozhodnutí tak není řádně odůvodněno. Žalovaný též nezjistil všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu [§ 50 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“)].
3. Povinnost posoudit, zda je navrhovaná stavba v souladu s charakterem území a zda vyhovuje požadavkům na ochranu architektonických hodnot nalézajících se na území v bezprostředním i širším okolí stavby, vyplývá z § 90 stavebního zákona. Podle § 20 odst. 1 vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území (dále jen „vyhláška č. 501/2006 Sb.“), jsou v souladu s cíli a úkoly územního plánování jen takové stavby, které nezhorší kvalitu prostředí a hodnotu území. Podle § 23 odst. 3 a 4 téže vyhlášky je nástavba staveb nepřipustná tam, kde by mohlo navrhovanými úpravami dojít k narušení dochovaných historických, urbanistických a architektonických hodnot daného místa nebo k narušení architektonické jednoty celku, například souvislé zástavby v ulici; změnou stavby nesmí být narušeny urbanistické a architektonické hodnoty stávající zástavby.
4. Střední dvorní rizalit daného domu je navrhováno nastavit o jedno ustupující podlaží. Změny jsou navrhovány i na bočních rizalitech, které jsou též navyšovány cca o jedno podlaží. Tímto vznikají směrem k sousedním objektům boční štíty, což se vymyká z jednotného charakteru střešní části domů daného bloku. Předmětná stavba je tak směrem do vnitrobloku (který je zde neuzavřený a přístupný) velikostně předimenzovaná a vymyká se z již existující řadové zástavby navrhovaným architektonickým ztvárněním i hmotovým řešením.
5. V daném případě se jedná o území, jež je urbanisticky a architektonicky hodnotné – jedná se o součást blokové zástavby Dejvic a Bubence, pro kterou je tato čtvrť považována za jednu z nejhodnotnějších čtvrtí v širším pásu zástavby obepínající historické centrum

Shodu s prvopisem potvrzuje:

Prahy, protože stavba, která by v jiné čtvrti mohla být akceptovatelná, zde nebude přijatelná.

6. K odůvodnění zamítnutí této odvolací námitky žalobci podotkli, že odkaz žalovaného na územní plán je bez významu, neboť územní plán řeší funkční využití ploch, nikoli konkrétní objemové či architektonicko – urbanistické řešení staveb, či dokonce jejich částí (změn). Soulad stavby s požadavky na umísťování staveb je tak nutno řešit a zkoumat v řízení o jejím umístění.
7. Stejně tak je mimoběžný i odkaz žalovaného na souhlasná stanoviska dotčených orgánů, a to orgánu státní památkové péče (k záměru v ochranném pásmu Pražské památkové rezervace) a orgánu ochrany přírody (k zásahu do krajinného rázu), neboť ty soulad návrhu s požadavky vyhlášky č. 501/2006 Sb. nepřezkoumávají.
8. Dle žalobců nemůže obstát ani odkaz žalovaného na jiné okolní stavby, neboť ty nejsou předmětem daného řízení. Kromě toho již provedené úpravy na sousedních domech nedosahují velikosti a objemu předmětné stavby. Umístění či povolení jiné stavby nemůže založit legitimní očekávání stavebníka (§ 2 odst. 4 správního řádu), že i jím navrhovaná stavba bude umístěna a povolena. Legitimní očekávání může nadto založit pouze dobrá správní praxe, tj. nelze stavět legitimní očekávání na tom, že byla povolena stavba případně nesplňující požadavky právních předpisů. Žalobci naopak konstatovali legitimní očekávání ostatních účastníků řízení, neboť když docházelo ke stavební činnosti v sousedním domě, nebylo možno jakkoli zvednout krov, terasy musely být zapuštěné atd. K tomuto žalobci podpůrně odkázali na zásady půdních vestaveb z roku 2013.
9. Při přezkumu souladu stavby s požadavky vyhlášky č. 501/2006 Sb. prvostupňový orgán uvedl, že *„stavba vhodně reaguje svým urbanistickým a architektonickým řešením na charakter a strukturu stávající okolní zástavby“*, neboť *„nástavba objektu tak bude z pohledu chodce téměř zanedbatelná“*. Předmětná stavba ovšem není zanedbatelná ve vztahu ke své dvorní části a žalovaný se této otázce nevěnoval. Kromě obecných konstatování prvostupňový orgán k dvornímu řešení jen uvedl, že *„v rámci navrhovaných změn má dojít pouze k objemovým úpravám krovu a střechy bytového domu ve dvorním traktu“*, což však nelze považovat za pravdivé, neboť (kromě navýšení střechy ve dvorní části) je součástí dvorního řešení stavby i podstatné navýšení rizalitů, přičemž již stávající střední rizalit zasahuje podstatným způsobem do vnitrobloku.
10. Žalovaný se k otázce respektování urbanisticko – architektonických charakteristik a hodnot daného místa vyjádřil jen tak, že *„lze potvrdit, že jednopodlažní nástavba v dvorní části je realizována u sousedního objektu č. p. X v k. ú. X a vikýře v sedlových střechách okolních bytových domů nejsou v dané lokalitě jevem ojedinělým, který by se architektonickému i urbanistickému charakteru území vymykal, ale nacházejí se prakticky na střechách všech okolních budov. Architektonické řešení navrhované stavby nevybočuje z měřítka okolních staveb a celková velikost hmoty je navržena úměrně okolní zástavbě“*, k čemuž žalobci zopakovali, že žádná z úprav realizovaných na sousedních domech nedosahuje velikosti a objemu předmětné stavby. Navíc sousední stavby nemají srovnatelný mohutný střední rizalit. To platí i o úpravách domu č. p. X, nadto směřovaných zejména do proluky (mezi domy č. p. X a č. p. X), tedy nezhoršujících vzhled a poměry osvětlení a oslunění ve vnitrobloku.
11. K námitce žalobců stran nedodržení § 23 odst. 3 a 4 vyhlášky č. 501/2006 Sb. žalovaný zaujal stanovisko, že k ní nebude přihlížet, neboť není zřejmé, jak je v této části přímo

Shodu s prvopisem potvrzuje:

dotčeno jejich právo. Dle žalobců je však odvolací orgán podle § 89 odst. 2 správního řádu povinen přezkoumat soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy, tj. i bez příslušných odvolacích námitek. Navíc nelze mít ani za správný názor žalovaného, že se tato námitka netýká práv žalobců, neboť právě nadměrnost dané stavby má za následek zásah do práv žalobců, zejména narušením vzhledu daného celku, zhoršením poměrů osvětlení a oslunění a „utopením“ nemovitostí žalobců.

12. Dále žalobci namítli, že předmětná stavba je v rozporu s § 20 odst. 1 vyhlášky č. 501/2006 Sb. i z hlediska nesplnění požadavku na zachování kvality prostředí. Předmětnou stavbou dojde k výraznému zásahu do daného území a ke změně dosavadního komfortu bydlení v bytech žalobkyně a) v domě č. p. X (byty č. X a X) a v bytech žalobce b) v domě č. p. X.
13. Terasa bytu č. X bude z jihu zastíněna novým bočním štítem domu č. p. X, přestane být otevřenou terasou a stane se sevřeným prostorem. Pohoda bydlení v dotčeném bytě bude předmětnou stavbou zásadně a negativně ovlivněna a dojde i k majetkovému znehodnocení dotčeného bytu. Dojde též ke zhoršení osvětlení a oslunění dotčeného bytu a terasy, v některých případech bude terasa zcela zastíněna.
14. Obdobně dojde ke zhoršení osvětlení a oslunění i v dalších bytech v domě č. p. X, jedná se o rohový dům a z rohu by se stal „světlík“; totéž platí pro byty v domě žalobce b) č. p. X.
15. Žalobci připomněli, že narušení pohody bydlení není vázáno pouze na splnění limitů stanovených právními předpisy či normami, např. osvětlení a oslunění (jinak by tento požadavek byl nadbytečný), a je nutno toto zkoumat vždy vzhledem ke konkrétním podmínkám v místě. Pohoda bydlení je definovaná jako souhrn činitelů a vlivů, které přispívají k tomu, aby bydlení bylo zdravé a vhodné pro všechny kategorie uživatelů, resp. aby byla vytvořena vhodná atmosféra klidného bydlení, viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 2. 2006, č. j. 2 As 44/2005-116.
16. V daném případě se jedná o urbanisticky dotvořený a jednotný blok domů, jehož architektonické ztvárnění a objemové parametry zajišťují příslušnou míru osvětlení, oslunění a dalších parametrů pohody bydlení. Do tohoto stabilizovaného stavu by bylo předmětnou stavbou nepřipustně zasazeno. Žalobci dodali, že není zřejmé, co míní žalovaný tím, uvádí-li, že *„předmětná lokalita se nachází na území hlavního města Prahy, kde je nutno počítat s výstavbou jak rodinných, tak bytových domů“*; bytové domy jsou již realizovány.
17. K odkazu žalovaného na první doloženou studii osvětlení a oslunění žalobci uvedli, že nehodnotí zastínění a zhoršení oslunění ve vztahu k bytům v domě č. p. X ve vlastnictví žalobce b). Tato studie přitom dokládá zastínění sousední terasy žalobkyně a), tak i bytu k ní přiléhajícího, tj. potvrzuje zhoršení parametru denního osvětlení a oslunění.
18. Ke druhé studii denního osvětlení a proslunění, zpracované v říjnu 2017 a doložené v odvolacím řízení, žalobci podotkli, že tato studie se zabývá souladem předmětné stavby s požadavky pražských stavebních předpisů (nařízení č. 10/2016 Sb. hl. m. Prahy, dále jen „PSP“), avšak PSP se na daný případ neaplikují, neboť dokumentace byla zpracována přede dnem nabytí jejich účinnosti (viz níže). Ohledně tvrzení žalovaného, že tato studie byla vypracována dle příslušných ČSN, a tedy prokazuje splnění požadavků na denní osvětlení a oslunění, žalobci uvedli, že ze závěrů dané studie vyplývá, že tyto požadavky budou zachovány *„při zachování postupů dle platných PSP“*, tedy závěry této studie jsou vázány na

Shodu s prvopisem potvrzuje:

aplikaci PSP. Žalobci pak zopakovali, že ani dodržení normových hodnot bez dalšího neznamená zachování kvality bydlení.

19. Konečně žalobci namítli, že nebyl posouzen soulad předmětné stavby s požadavky předpisu na umísťování staveb, jak požaduje § 90 písm. c) stavebního zákona, jelikož záměr nebyl vůbec posouzen z hlediska jeho souladu s vyhláškou č. 26/1999 Sb. hl. m. Prahy, o obecných technických požadavcích na výstavbu v hlavním městě Praze (dále jen „OTPP“).
20. Žalovaný k této odvolací námitce poznamenal, že je nepřipustná, neboť *„odvolatelé žádným způsobem nespecifikují, jakým způsobem jsou přímo dotčeni na svých vlastnických právech uplatněním této odvolací námítky“*, s čímž žalobci nesouhlasili. Zákon nestanoví, že by u každé námítky bylo nutno uvést, jakým způsobem jsou odvolatelé zkráceni na svých právech, postačí důvody podání námitek (§ 89 odst. 3 stavebního zákona); u námitek odvolacích toto stavební zákon nestanoví vůbec. Navíc se tato otázka nepochybně dotýká vlastnických práv žalobců k jejich nemovitostem, poněvadž není-li v řízení postaveno na jisto, dle požadavků jakých právních předpisů má být stavba posuzována, resp. je-li dokonce posuzována dle požadavků nepatříčného právního předpisu, nelze ani v úplnosti vznášet relevantní námítky proti dané stavbě.
21. Dále, ačkoli je ze samotné dokumentace evidentní, že nebyla vypracována v roce 2015 (a vyplývá to i z prvostupňového rozhodnutí), žalovaný tvrdil, že se jedná o dokumentaci zpracovanou v 05/2015. Není zřejmé, proč žalovaný tvrdí, že se o revizi *„nejedná (jednat nemůže)“*, když na samotné dokumentaci je přímo uvedeno, že se jedná o *„revizi k 05/2015“*, navíc je viditelně datovaná pod přeplepkami 01/2014 (o přeplepkách se zmiňuje i prvostupňové rozhodnutí).
22. Tato dokumentace se téměř neliší od dokumentace předložené v předtím vedeném stavebním řízení o povolení předmětné stavby, která byla podkladem pro stavební povolení vydané 10. 9. 2014, tj. tato dokumentace byla zpracována před tímto datem (v 01/2014, případně ještě dříve na základě zakázky z 6/2013). To v zásadě potvrzuje i prvostupňový orgán (jenž je citován v napadeném rozhodnutí), když uvádí, že předložená dokumentace je dokumentací předloženou (tj. i zpracovanou) dříve ve stavebním řízení a pro účely nyní nově vedeného společného územního a stavebního řízení byla jen nepatrně upravena.
23. Žalobci proto shrnuli, že v dříve vedeném stavebním řízení byla projednávána stejná předmětná stavba, avšak (jak uvádí i žalovaný) jelikož bylo zjištěno, že předmětnou stavbu nelze jen povolit, ale je třeba ji i umístit (neboť se mění výškové ohraničení stavby), bylo stavební řízení zastaveno a bylo (pro tu samou stavbu) zahájeno toto společné územní a stavební řízení. V tomto druhém, předmětném řízení byla použita a předložena stejná dokumentace, zpracovaná v 01/2014 (případně dříve), pouze byla revidovaná k 05/2015.
24. Uvádí-li žalovaný, že *„pokud byly ve výkresech dokumentace z 05/2015, doložené k žádosti o vydání společného rozhodnutí (dne 2. 5. 2016) provedeny pouze nepatrné úpravy, nebyl důvod provádět v témže měsíci (05/2015) její revizi“*, potom nezjistil skutečný stav věci, neboť revize k 05/2015 není revizí dokumentace zpracované ve stejném měsíci, ale jedná se o revizi dokumentace z 01/2014.

Vyjádření žalovaného

25. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout. Ohledně žalobci tvrzeného nesouladu s urbanisticko – architektonickými charakteristikami a hodnotami daného místa uvedl, že jeho odkaz na

Shodu s prvopisem potvrzuje:

územní plán není bez významu. Je plně v kompetenci příslušného stavebního úřadu rozhodnout podle znalosti svěřeného území, zda je záměr žadatele v souladu se všemi podmínkami § 90 stavebního zákona. Stavební úřad, při zohlednění územního plánu a stanovisek dotčených orgánů, odůvodňuje svůj úsudek o tom, zda jde o stavbu urbanisticky a architektonicky vhodnou pro dané území a zda nová stavba doplňuje již existující soubor staveb tak, že nemůže ohrozit veřejné zájmy vytyčené v územním plánu a právních předpisech.

26. Dotčené orgány sice soulad návrhu s požadavky vyhlášky č. 501/2006 Sb. nepřezkoumávají, leč posuzují záměr z hledisek zájmů, které chrání. Žalobci přitom namítli rozpor s § 90 stavebního zákona, jehož písmeno e) hovoří o souladu záměru se stanovisky dotčených orgánů, pročez není argumentace žalovaného mimoběžná.
27. Stávající objekt č. p. X je součástí blokové zástavby. Jak v daném bloku zástavby, tak v dalších sousedících blocích je střešní krajina tvořena střechami, které mají různé sklony, výšky říms i polohu a výšku hřebene. Střešní část objektů v dvorní části nemá jednotný charakter. Na střechách jsou umístěna jak střešní okna, tak i vikýře různých tvarů a střešní terasy. Vnitrobloky v daném území jsou částečně zastavěny dvorními křídly některých objektů, ale i samotnými nižšími stavbami ve vnitroblocích. Je zde patrné, že ztvárnění fasád je podřízené vnitřním dispozicím, což se odráží mimo jiné i na větší nejednotnosti fasád sousedících objektů, umístění a velikosti okenních otvorů nebo umístění střešních teras. Jednotlivé stavby v daném území nemají shodnou výšku po hlavní římsu, ani výšku hřebene. Objekt, na kterém má být umístěna předmětná stavba, v současné době nepřevyšuje stávající zástavbu a ani po provedení předmětné stavby tomu tak nebude. Z územně analytických podkladů, které zjišťují a vyhodnocují stav a vývoj území, vyplývá, že záměr vyhovuje struktuře zástavby s výškovou hladinou 16,1 m – 21 m.
28. Záměr, kterým je objekt dotčen, reflektuje původní hmotu objektu. Podlažnost a výška objektu dotčeného změnou stavby zůstane zachována. V území nejsou stanoveny žádné prostorové regulativy, kterými by byly stanoveny objemové parametry objektů dotčených změnami, či pevně dány jiné parametry, jako je např. sklon střechy, barevnost fasády, materiálové řešení atd. Proto je zcela mimoběžný odkaz žalobců na zásady půdních vestaveb z roku 2013. V rámci navrhovaných změn má dojít k objemovým úpravám krovu a střechy bytového domu ve dvorním traktu, které svým charakterem nevybočují z úprav v dané lokalitě realizovaných (např. na sousedním objektu č. p. X).
29. Dle žalovaného odkaz na jiné stavby v okolí ob stojí právě s ohledem na posouzení, zda jde o stavbu urbanisticky a architektonicky vhodnou pro dané území, a zda nová stavba doplňuje již existující soubor staveb tak, že nemůže ohrozit veřejné zájmy vytyčené v územním plánu a právních předpisech.
30. K tvrzení žalobců, že předmětná stavba je v rozporu s § 23 odst. 3 vyhlášky č. 501/2006 Sb. žalovaný podotkl, že souvislá zástavba v ulici nebude narušena, poněvadž celková hmota předmětné stavby odpovídá měřítku stavby okolních objektů bytových domů a navrhovaná úprava bude v uliční části výškově zachovávat úroveň stávajícího hřebene i korunní římsy a okapu i sklon střešní roviny. I když byly předmětem námítky řešení vnitroblokové části stavby, tvrzení správních orgánů týkající se uliční části nejsou mimoběžná, neboť vycházejí právě z § 23 odst. 3 vyhlášky č. 501/2006 Sb.
31. Regulativy územního plánu žalovaný v napadeném rozhodnutí citoval proto, aby bylo zřejmé, že se jedná o stabilizované území, definované jako zastavitelné území, které je

Shodu s prvopisem potvrzuje:

tvořeno stávající souvislou zástavbou a stabilizovanou hmotovou strukturou, v němž územní plán nepředpokládá významný rozvoj, že v něm není v územním plánu stanovena míra využití území, neboť zde mají být mj. zachovány stávající prostorové vazby a další rozsáhlá stavební činnost je nepřipustná. Jak již žalovaný uvedl, nedochází ke zvýšení hřebene stavby, změna stavby však musela být projednávána v územním řízení, neboť dochází k zvětšení hmoty posledního podlaží v souvislosti s navýšením středního a bočních rizalitů ve smyslu rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2012, č. j. 5 As 13/2011-97.

32. Konstatování žalovaného, že námitka týkající se údajného rozporu s § 23 odst. 3 vyhlášky č. 501/2006 Sb., je nepřipustná, neznamená, že se jí nezabýval, o čemž svědčí jeho následné tvrzení o nedůvodnosti uvedené námítky, které opřel o tezi, že v posuzované věci se rozhodně nejedná o případ stavby, jejímž povolením by mohlo dojít k narušení dochovaných historických, urbanistických a architektonických hodnot daného místa nebo k narušení architektonické hodnoty celku, k čemuž pak odkázal na jinou, podrobnější část odůvodnění napadeného rozhodnutí. Tvrzení žalobců jsou tedy ryze subjektivní.
33. K objemu stavby se vyjádřil i dotčený orgán příslušný z hlediska ochrany přírody a krajiny, který v souvislosti s posouzením otázky možného zásahu navrhované stavby do krajinného rázu uvedl, že *„Z předložené projektové dokumentace“ zpracované „v květnu 2015, je naprosto zřejmé, že stavba nemůže krajinný ráz ovlivnit, protože nedochází ke změně objemu stavby ...“*.
34. Nástavba rizalitů směrem do dvorního traktu svým charakterem – objemem a tvarem zastřešení – nevybočuje z úprav v dané lokalitě již realizovaných. Ve dvorní části navazujícího sousedního domu č. p. X je realizována úprava obdobného architektonického a hmotového řešení. Po celé délce dvorní fasády stávajícího sousedního objektu č. p. X, včetně nárožního rizalitu, je provedena nástavba o jedno podlaží.
35. Krajiní rizality bytového domu č. p. X budou nadezděny nad tuto římsu obdobně o jedno podlaží. Nástavba středního rizalitu nebude celoplošná, ale bude ustoupená o cca 2,3 m, bude přiléhat k stávajícímu bytovému domu č. p. X. Při západní straně středního rizalitu je navržena terasa v původní výškové úrovni, ohraničená tyčovým zábradlím, umožňujícím průhledy do území. Zvýšení části středního rizalitu domu č. p. X vzhledem k odstupovým vzdálenostem od sousedních bytových domů prokazatelně nemůže ovlivnit světelné podmínky v těchto objektech, což dokládá mj. studie denního osvětlení, proslunění, zabývající se vlivem stavby na sousední objekty. Záměr zachovává výškovou úroveň korunní římsy v dvorní části na výšce +17,780 m. Z dvorního pohledu je nejvíce pohledově vnímána výška objektu po korunní římsu, která zůstává nezměněna.
36. Předmětnou stavbou tudíž nedojde k výrazné změně objemových parametrů stávající zástavby a k narušení architektonického vzhledu celku, v tomto případě navazující stávající řadové zástavby bytových domů, s jejichž objemovými, půdorysnými, výškovými i architektonickými parametry navrhovaná stavba koresponduje a jejichž zásadní architektonické znaky respektuje.
37. Co se týče žalobci tvrzeného rozporu předmětné stavby s § 20 odst. 1 vyhlášky č. 501/2006 Sb., tj. námítku zhoršení kvality prostředí, žalovaný připustil, že první studie proslunění a denního osvětlení ze dne 16. 6. 2015 neposuzovala byty žalobce b), ovšem druhá studie proslunění a denního osvětlení z října 2017, doložená v odvolacím řízení se problematikou vlivu předmětné stavby na objekty č. p. X a X detailně zabývá a prokazuje, že v

Shodu s prvopisem potvrzuje:

posuzovaných místnostech obou objektů budou požadavky na denní osvětlení a proslunění splněny i po realizaci předmětné stavby. Terasa bytu ve vlastnictví žalobkyně a) sousedící s navýšenou štítovou stěnou objektu č. p. X, není obytnou ani pobytovou místností ve smyslu § 3 písm. i) a j) vyhlášky č. 268/2009 Sb., o technických požadavcích na stavby (dále jen „TPS“). Proslunění a denní osvětlení se posuzuje pouze ve vztahu k obytným a pobytovým místnostem (§ 12 odst. 4 TPS). Předmětná stavba tak nezhoršuje stav místa nad míru přiměřenou jeho stávajícím poměrům.

38. V daném případě lze na základě předložené projektové dokumentace učinit závěr, že pohoda bydlení/kvalita prostředí, přestože dojde k její kvalitativní změně, zachována bude. Žalovaný připomněl, že je třeba, aby pohoda bydlení byla zachována, nikoliv, aby nebyla jakkoliv narušena. Každá stavba totiž vždy určitým způsobem „naruší“, resp. ovlivní své okolí. Žalobci vyjma svého tvrzení nepředložili žádný relevantní důkaz o tom, že realizací předmětné stavby nebude pohoda bydlení/kvalita prostředí zabezpečena. Co se týče oslunění, žalobci neuvádějí žádné specifické okolnosti, které by měli správní orgány vést k závěru, že i přes dodržení stanovených normových hodnot představuje předmětná stavba nepřípustný a nadměrný zásah do jejich pohody bydlení/kvality prostředí.
39. K tvrzení žalobců, že studii zpracovanou v říjnu 2017 zabývající se souladem předmětné stavby s požadavky PSP nelze na daný případ aplikovat, neboť dokumentace byla zpracována přede dnem nabytí jejich účinnosti, žalovaný uvedl, že studie mj. posuzovala možný stínící vliv na stávající okolní obytnou zástavbu podle platných ČSN. Podle § 12 odst. 4 věta druhá TPS *zastínění stávajících vnitřních prostorů se považuje za vyhovující, jsou-li dodrženy normové hodnoty*. Normové hodnoty budou v případě požadavků na denní osvětlení a proslunění bytů zachovány i po realizaci předmětné stavby, a proto je irelevantní, že studie posuzovala stavbu podle PSP, které rovněž odkazují na nutnost dodržení norem denního osvětlení a proslunění. Stežejní je skutečnost, že studie pro výpočet denního osvětlení vycházela z relevantních norem ČSN 73 4301 a ČSN 73 0580-1.
40. Co se týče žalobní námitky, že nebyl posouzen soulad stavby s požadavky předpisu na umísťování staveb, žalovaný uvedl, že součástí správního spisu je dokumentace pro společné územní a stavební řízení zpracovaná v 05/2015. V průvodní zprávě zpracované v 05/2015 je uvedeno, že dokumentace je zpracovaná podle TPS.
41. Od 1. 8. 2016 nabyly účinnosti PSP, přičemž podle přechodného ustanovení § 85 odst. 3 PSP *dokumentace a projektová dokumentace, která byla zpracována od 16. ledna 2015 do dne nabytí účinnosti tohoto nařízení podle vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, ve znění pozdějších předpisů, a vyhlášky č. 268/2009 Sb., o technických požadavcích na stavby, ve znění vyhlášky č. 20/2012 Sb., a předložena stavebnímu úřadu ve lhůtě do jednoho roku od nabytí účinnosti tohoto nařízení, se posuzuje podle vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, ve znění pozdějších předpisů, a vyhlášky č. 268/2009 Sb., o technických požadavcích na stavby, ve znění vyhlášky č. 20/2012 Sb.*
42. Je irelevantní, zda byl štítek na dokumentaci přelepován, či nikoliv. V průvodní zprávě zpracované v 05/2015 je uvedeno, že dokumentace je zpracována dle TPS, protože se posuzuje dle § 85 odst. 3 PSP, tedy dle vyhlášky č. 501/2006 Sb. a TPS, ve znění vyhlášky č. 20/2012 Sb.
43. Žalobci argumentovali § 89 odst. 3 stavebního zákona s tím, že nestanoví, že by u každé námitky bylo nutno uvést, jakým způsobem jsou danou námitkou zkráceni na svých

Shodu s prvopisem potvrzuje:

právech. K tomu žalovaný uvedl, že podle § 89 odst. 4 stavebního zákona osoba, která je účastníkem řízení podle § 85 odst. 2 písm. a) a b) stavebního zákona, může uplatňovat námitky proti projednávanému záměru v rozsahu, jakým je její právo přímo dotčeno; k námitkám, které nesplňují uvedené požadavky, se nepřihlíží. Jelikož je vedeno společné územní a stavební řízení, dopadá na věc současně i § 114 odst. 1 stavebního zákona, podle něhož účastník řízení může uplatnit námitky proti projektové dokumentaci, způsobu provádění a užívání stavby nebo požadavkům dotčených orgánů, pokud je jimi přímo dotčeno jeho vlastnické právo nebo právo založené smlouvou provést stavbu nebo opatření nebo právo odpovídající věcnému břemenu k pozemku nebo stavbě, přičemž účastník řízení ve svých námitkách uvede skutečnosti, které zakládají jeho postavení jako účastníka řízení, a důvody podání námitek; k námitkám, které překračují rozsah uvedený v zákoně, se nepřihlíží.

44. Věcným rozsahem námitek účastníků územního a stavebního řízení se opakovaně zabýval Nejvyšší správní soud. Např. rozsudek ze dne 14. 10. 2015, č. j. 1 As 249/2014-37, uvedl, že *„[a]by se jednalo o námitku ve smyslu ustanovení § 114 stavebního zákona, je nutné kumulativní splnění dvou podmínek. Předně musí námitka směřovat proti projektové dokumentaci, způsobu provádění a užívání stavby nebo požadavkům dotčených orgánů. Tím je dán věcný rozsah námitek (tj. „co“ lze namítat). Druhou podmínkou je, aby účastník, který takovou námitku uplatňuje, tvrdil přímé dotčení na svých specifikovaných právech. Zde jde o osobní rozsah, tj. „kdo“ a v jakém postavení může námitky uplatňovat. Pokud některá z těchto podmínek není splněna, nejde o námitku ve smyslu tohoto ustanovení, protože ji stavební úřad nemusí posuzovat při postupu podle odstavce 3. K těm námitkám, které překračují uvedený rozsah, stavební úřad nepřihlíží.“*. Protože řízení na prvním i druhém stupni tvoří jeden celek, lze dovodit, že je tomu tak i v řízení odvolacím.
45. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 4. 2014, č. j. 5 As 92/2013-51, *„[v]e správních řízeních vedených dle stavebního zákona je nezbytné, aby účastník ve svých námitkách uvedl jak skutečnosti, na jejichž základě se domáhá účastenství v řízení, jednak samotné důvody podání námitek, tj. co vytýká záměru, o němž vede správní řízení. Pro úspěšnost námitky vztahující se k účastenství postačuje potence dotčení práva, kdežto pro úspěšnost věcné námitky je rozhodující reálnost zásahu do práv účastníka.“*
46. Aby mohli být žalobci v tomto směru úspěšní, musí tvrdit přímé dotčení na svých právech a specifikovat, jakým způsobem jsou uplatněním této námitky dotčeni na svých vlastnických právech dotčení, což se však nestalo.
47. K datu zpracování projektové dokumentace žalovaný uvedl, že navrhovaná změna stavby byla původně posuzována pouze ve stavebním řízení. S ohledem na judikaturu Nejvyššího správního soudu (již zmíněný rozsudek ze dne 17. 2. 2012, č. j. 5 As 13/2011-97), žalovaný v předchozím řízení (stavebním, ale nikoli též územním) dospěl k závěru, že k překročení výškového ohraničení stavby předmětnou stavbou došlo, proto se nemohlo jednat o stavební úpravy a předmětná stavba měla být projednána nejen ve stavebním, ale i v územním řízení. Vzhledem k tomu, že stavební záměr zůstal zachován (půdní vestavba 4 bytových jednotek), je nepochybné, že nemohlo dojít ani k výrazné změně předložené dokumentace.
48. K žádosti ze dne 2. 5. 2016 o vydání společného územního a stavebního rozhodnutí byla doložena dokumentace zpracovaná oprávněnou osobou a byla datována 05/2015, včetně ručně připsaného *„REVIZE k 05/2015“*. Součástí předloženého spisového materiálu není

Shodu s prvopisem potvrzuje:

žádná jiná dokumentace, jíž by bylo možno označit jako dokumentaci původní, která by měla být revidována. Označení „REVIZE k 05/2015“, je tudíž nesmyslné a matoucí. Pokud byly ve výkresech dokumentace z 05/2015, doložené k žádosti o vydání společného rozhodnutí, provedeny pouze nepatrné úpravy, nebyl důvod provádět v témže měsíci její „revizi“. Z odůvodnění stavebního úřadu je zjevné, že označení „REVIZE k 05/2015“ považuje za autorizaci dokumentace, která byla nepatrně upravovaná k 05/2015 z důvodu jejího uvedení do souladu s vyhláškou č. 501/2006 Sb. a TPS.

Další vyjádření

49. Stavebník ve vyjádření uvedl, že žaloba je nedůvodná a navrhl její zamítnutí. Kolize s § 23 odst. 3 a 4 vyhlášky č. 501/2006 Sb. je u předmětné stavby vyloučena, poněvadž toto ustanovení míří spíše na situaci, kdy se v relativně konzervativní a kompaktní zástavbě má prosadit výstavba zcela odlišného, excesivního charakteru. O takovou situaci se v projednávaném případě nejedná, byť stavebník nepolemizoval s názorem žalobců, že jde o území hodnotné. Nejedná se ovšem o území stavebně nedotčené.
50. Odkaz žalovaného na územní plán měl stavebník za opodstatněný. Územní plán sice řeší primárně funkční využití ploch, nicméně nelze opomenout, že se předmětná stavba nachází ve stabilizované nerozvojové ploše s funkčním využitím OV – všeobecně obytné, s čímž je plně v souladu a pro toto funkční využití není stanoven kód míry využití území.
51. Obstát nemůže ani námitka žalobců, že odkaz prvostupňového orgánu na souhlasná stanoviska dotčených orgánů je mimoběžný. To, že žalovaný nad rámec požadavků § 68 odst. 3 správního řádu doplnil odůvodnění napadeného rozhodnutí o úvahy vycházející ze závěrů orgánu státní památkové péče, nemůže vést k vyslovení nezákonnosti napadeného rozhodnutí, naopak to vede k jeho větší přesvědčivosti. Pokud by předmětná stavba byla pro dané území skutečně rušivá a nepatřičná, nepochybně by bylo vydáno nesouhlasné stanovisko na poli památkové péče. Hodnoty chráněné § 23 odst. 3 a 4 vyhlášky č. 501/2006 Sb. a památkovým zákonem jsou totiž do jisté míry propojené.
52. Stavebník se dále ztotožnil s argumentací žalovaného stran legitimního očekávání, které vyplývá ze skutečnosti, že stavby podobné předmětné stavbě již byly realizovány i v okolí. Je lhostejné, že se úpravy na sousedních domech poněkud odlišují, když zcela shodné prostorové a technické řešení nelze ani v praxi předpokládat. Je pravdou, že legitimní očekávání může založit pouze dobrá správní praxe, ovšem žalobci netvrdili, že by v případě okolních staveb byly povoleny či umístěny stavby nesplňující požadavky právních předpisů.
53. Žalovaný se přitom s námitkou nesouladu s urbanisticko – architektonickými charakteristikami a hodnotami daného místa řádně vypořádal (str. 10-13 napadeného rozhodnutí).
54. Pokud jde o zachování kvality prostředí, stavebník odkázal na str. 13-16 napadeného rozhodnutí, resp. str. 26-27 prvostupňového rozhodnutí, a tam uvedenou argumentaci.
55. Stavebník také oponoval tezi žalobců o stabilizovaném stavu a údajném zásahu do něj, neboť dle jeho názoru si žalobci osobují právo na úplnou neměnnost místa, což je nepřijatelné. Jakákoliv „nová“ stavba či stavební úprava představuje jisté zatížení a určitou změnu stávajících poměrů, ovšem po vlastnících okolních staveb lze spravedlivě požadovat, aby takové zatížení snášeli, pokud je přiměřené.

Shodu s prvopisem potvrzuje:

56. Stavebník konečně souhlasil se závěry žalovaného, který podrobně a logicky vysvětlil, proč musela být dokumentace posuzována dle vyhlášky č. 501/2006 Sb. a TPS.
57. Žalobci reagovali na vyjádření stavebníka replikou, která však v zásadě jen opakuje tvrzení uvedená v žalobě. K § 23 odst. 3 a 4 vyhlášky č. 501/2006 Sb. podotkli, že nelze dovodit, že by mířil jen na případy staveb excesivního charakteru, nadto lze předmětnou stavbu v celkovém kontextu takto vnímat. To, že územní plán nestanovuje pro dané území koeficienty zeleně a podlažních ploch, neznamená, že by objemový charakter a další parametry zástavby nebyly limitovány vůbec. Územní plán neřeší konkrétní výšku zástavby či možnosti navyšování objemů staveb v souvislé zástavbě či architektonicko – urbanistické ztvárnění staveb, to je řešeno mj. vyhláškou č. 501/2006 Sb. a dalšími právními předpisy. Stanovisko orgánu státní památkové péče se nijak nezabývá vztahem k sousedním objektům, tento orgán k tomu nemá pravomoc. Stran nástaveb sousedních domů upozornili, že došlo jen k realizaci vikýřů, u předmětné stavby jsou však navyšovány boční i střední rizalit.

Posouzení žaloby soudem

58. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, jež jeho vydání předcházelo, v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán, vycházející přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu [§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)]. Po posouzení věci dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
59. Soud předně k některým, obecně formulovaným žalobním bodům uvádí, že rozsah a kvalita soudního přezkumu se odvíjí od formulace žalobních bodů. Je to žalobce, kdo se domáhá přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí. Soud pak podle § 75 odst. 2 s. ř. s. přezkouvává napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů. Je tak výlučně na žalobci, aby v podané žalobě konkrétně specifikoval skutkové a právní důvody, pro které se domáhá soudního přezkumu napadeného rozhodnutí. Neučiní-li tak, respektive uplatní-li žalobce námitku toliko v obecné rovině, soudu nezbude než žalobou napadené rozhodnutí přezkoumat taktéž toliko v obecné rovině. Soud totiž není oprávněn a rovněž ani povinen na žalobní body jakkoliv usuzovat nebo je dovozovat. K obdobnému závěru dospěl i rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, ve kterém konstatoval, že „*míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod - byť i vyhovující - obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto na místě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta*“.
60. Dále soud zdůrazňuje, že žalobci v žalobě ve značném rozsahu jen opakují, co již namítali v odvolání, byť v některých případech svou argumentaci poněkud rozvíjí. Za situace, kdy žalobci vůči vypořádání odvolacích námitek neuplatňují konkrétní a usouvztažněné pochyby, argumentaci správních orgánů konkrétně nevyvrací, s jednotlivými úvahami správních orgánů přímo nepolemizují, ale jen opakují to, na co už bylo reagováno, se soudu neotvírá možnost, aby působil jako arbitr mezi konkurujícími argumenty. Role soudu proto zůstává v tom, aby přezkoumal, zda úvahy správních orgánů jsou racionální a logicky soudržné, přičemž v tomto ohledu v napadeném rozhodnutí soud žádné deficity, které by měly vliv na zákonnost rozhodnutí, neshledal. Soud proto níže k jednotlivým

Shodu s prvopisem potvrzuje:

námitkám stručně uvádí argumentaci žalovaného obsaženou v napadeném rozhodnutí, s nímž se ztotožňuje, případně se vyjadřuje k některým novým okolnostem.

61. Podle § 90 stavebního zákona *v územním řízení stavební úřad posuzuje, zda je záměr žadatele v souladu*

a) s vydanou územně plánovací dokumentací,

b) s cíli a úkoly územního plánování, zejména s charakterem území, s požadavky na ochranu architektonických a urbanistických hodnot v území,

c) s požadavky tohoto zákona a jeho prováděcích právních předpisů, zejména s obecnými požadavky na využívání území,

d) s požadavky na veřejnou dopravní a technickou infrastrukturu,

e) s požadavky zvláštních právních předpisů a se stanovisky dotčených orgánů podle zvláštních právních předpisů, popřípadě s výsledkem řešení rozporů a s ochranou práv a právem chráněných zájmů účastníků řízení.

62. Podle § 20 odst. 1 vyhlášky č. 501/2006 Sb. *v souladu s cíli a úkoly územního plánování a s ohledem na souvislosti a charakter území je obecným požadavkem takové vymezení pozemků, stanovování podmínek jejich využívání a umístování staveb na nich, které nezhoršuje kvalitu prostředí a hodnotu území.*

63. Podle § 23 odst. 3 vyhlášky č. 501/2006 Sb. *nástavba staveb [§ 2 odst. 5 písm. a) stavebního zákona] je nepřípustná tam, kde by mohlo navrhovanými úpravami dojít k narušení dochovaných historických, urbanistických a architektonických hodnot daného místa nebo k narušení architektonické jednoty celku, například souvislé zástavby v ulici.*

64. Podle § 23 odst. 4 vyhlášky č. 501/2006 Sb. *změnou stavby [§ 2 odst. 5 stavebního zákona] nesmí být narušeny urbanistické a architektonické hodnoty stávající zástavby.*

65. Co se týče žalobní námitky, že je předmětná stavba v části situované do vnitrobloku v nesouladu s urbanisticko – architektonickými charakteristikami a hodnotami daného místa a že žalovaný na tuto odvolací námitku adekvátně nereagoval, soud neshledal tuto námitku důvodnou.

66. Žalovaný tuto námitku řádně vypořádal na str. 10 až 13, kdy nejprve konstatuje relevantní obsah příslušného územního plánu. Soud se domnívá, že takový postup je žádoucí, neboť územní plán je výchozím bodem pro posouzení umístění stavby. Není rozhodné, že nestanoví podrobnosti o urbanisticko – architektonických charakteristikách a hodnotě daného území, neboť podstatným pro další úvahy žalovaného bylo to, že dle územního plánu jde o „zastavitelné území, které je tvořeno stávající souvislou a stabilizovanou hmotovou strukturou, v němž územní plán nepředpokládá významný rozvoj“, pročez není stanovena míra využití území, neboť rozsáhlá stavební činnost je nepřípustná. Mimo jiné s tímto výchozím bodem pak žalovaný poměřuje povahu předmětné stavby. Ostatně, jsou to žalobci, kdo se dovolávají stability území, kterou má předmětná stavba narušovat. Odkaz žalovaného na územní plán tedy není bez významu.

67. Stran tvrzení, že daná oblast je hodnotnou čtvrtí, soud konstatuje, že je naprosto obecné, byť jej lze patrně považovat za pravdivé. Nelze z něj tedy dovodit, v čem žalobci spatřují rozpor předmětné stavby s hodnotou území. Možná dodat, že jde-li o památkovou

Shodu s prvopisem potvrzuje:

hodnotu území, vydal orgán státní památkové péče k předmětné stavbě souhlasné stanovisko, *ergo* tato hodnota ohrožena není.

68. Pokud jde o tvrzení, že předmětná stavba je směrem do vnitrobloku velikostně předimenzovaná a vymyká se z již existující řadové zástavby navrhovaným architektonickým ztvárněním i hmotovým řešením, soud odkazuje na str. 11 a 12 napadeného rozhodnutí a str. 9, 10 a 24 prvostupňového rozhodnutí. Tato námitka je opět obecná, žalobci žádný jednotný architektonický styl, z něhož by měla předmětná stavba vybočovat, neupřesňují ani neprokazují. Žalovaný pak ve vyjádření k žalobě doplnil, že žádný takový jednotný styl neexistuje – střechy mají různé sklony, výšky říms i polohu a výšku hřebene, jsou zde střešní okna, vikýře i terasy. Zejména pak jednotný architektonický styl neporušuje samotná existence nástavby, neboť jednopodlažní nástavba se nachází hned na sousedním domě č. p. X. Dle soudu nelze vznik bočních štítů považovat za natolik výjimečný prvek, aby bylo možné usoudit na narušení (neexistujícího) architektonického stylu. Soud nadto doplňuje, že hledisko jednotného architektonického stylu se ze své povahy projeví zejména ve „viditelné“ části domu, tj. jeho uliční části, kde jsou ovšem změny způsobené předmětnou stavbou nevelké.
69. Co se týče „velikostního předimenzování“, soud se ztotožňuje s tezí správních orgánů, že předmětná stavba (ve dvorním traktu) svým charakterem nevybočuje z úprav již realizovaných v dané lokalitě, a to opět s odkazem na nástavbu na sousedním domě č. p. X, což je vypořádání sice stručné, leč s ohledem na nekonkrétnost námitky žalobců dostačující. Soud na tomto místě akcentuje, že se jedná o nástavbu o cca jedno patro, a to aniž by došlo k celkovému zvýšení dotčeného domu – v podstatě jde o „narovnání střechy“ ve dvorním traktu. Změna objemu je dána jen úpravou krovu a střechy, nikoli zvýšením budovy, a již proto nemůže soud vejít na povšechnou námitku, že je předmětná stavba předimenzovaná (žalobci neuvedli, ve vztahu k čemu a v jaké míře je předimenzována, proč je navýšení rizalitů o jediné patro zásadní apod.).
70. Stran poukazu správních orgánů na stanoviska dotčených orgánů soud nejprve uvádí, že žalovaný na str. 12 napadeného rozhodnutí konstatuje, že dotčené orgány nepřezkoumávají soulad návrhu s vyhláškou č. 501/2006 Sb. Soud se tudíž na rozdíl od žalobců nedomnívá, že by žalovaný tato stanoviska použil jako doklad toho, že stavba je v souladu se zmíněnou vyhláškou.
71. Žalovaný odkázal na souhlasné stanovisko státní památkové péče k předmětné stavbě na str. 13 napadeného rozhodnutí proto, že svědčí o tom, že nedojde k narušení dochovaných historických (potažmo i urbanistických a architektonických) hodnot místa, čemuž soud nemá co vytknout, neboť označený dotčený orgán je povolán k ochraně historických (a s nimi souvisejících urbanistických a architektonických) hodnot, pročez má jeho souhlasné stanovisko svou vypovídací hodnotu a není mimoběžné, jak namítali žalobci.
72. Na souhlasné stanovisko orgánu ochrany přírody odkázal žalovaný na str. 12 napadeného rozhodnutí proto, že jej použil jakožto podpůrný argument k vyvrácení námitky žalobců, že předmětná stavba zhoršuje kvalitu prostředí, a to ve smyslu životního prostředí. Soud podotýká, že tento (podpůrný) argument je poněkud mimoběžný, jelikož o krajinném rázu (tj. životní prostředí ve smyslu přírody) lze ve vysoce urbanizovaném prostředí uvažovat jen stěží. V rámci města je nutno posuzovat vhodnost prostředí pro zdraví člověka, tedy hluchost, prašnost, vibrace atd. (viz také str. 18 až 20 napadeného rozhodnutí). Avšak to, že se tento dílčí argument míjí s námitkou žalobců, nezakládá nezákonnost napadeného

Shodu s prvopisem potvrzuje:

rozhodnutí; žalovaný se k otázce kvality prostředí řádně vyjadřuje na jiném místě napadeného rozhodnutí.

73. Ohledně odkazu na okolní stavby soud předně potvrzuje tezi, že legitimní očekávání může vzbudit jen dobrá správní praxe. Žalobci ovšem tuto myšlenku nijak dále nerozvíjí, tedy netvrdí, že by okolní, srovnatelné nástavby (zejm. na domě č. p. X) byly rozporné s dobrou správní praxí. Za této situace soud považuje odkaz žalobce na jiné okolní stavby za přílehlavý a konstatuje, že takovéto legitimní očekávání založeno bylo, a to přinejmenším v tom směru, že správní orgány akceptují žádosti o povolení jednopatrové půdní vestavby/nástavby.
74. Skutečnost, že se nástavba na domě č. p. X svým provedením a rozsahem odlišuje od předmětné stavby, naopak nemůže vzbudit legitimní očekávání žalobců, že předmětná stavba povolena nebude. Sami žalobci poukázali na rozdíly mezi oběma domy - dům č. p. X nemá mohutný střední rizalit, a naopak má možnost stavět do proluky; soud dodává, že tento dům je rohový, na rozdíl od domu dotčeného předmětnou stavbou. Lze tedy dovodit, že předmětná stavba musí zohlednit jinou situaci domu, na němž se má nacházet. Soud také připomíná, že v dané oblasti nebyl identifikován jednotný architektonický styl, a i z tohoto důvodu je legitimní očekávání konkrétní podoby nástavby nutno vnímat tak, že ji striktně neomezuje na určitou, přesně definovanou formu. Žalobci v žalobě uvedli, že u sousedního domu nebylo možné zvednout krovy, terasy musely být zapuštěné atd. Soud konstatuje, že žalobci tato svá tvrzení nijak neupřesnili ani neprokazovali. Nelze tedy posoudit, zda podoba nástavby na domě č. p. X opravdu je důsledkem omezujících podmínek správních orgánů, a i kdyby tomu tak bylo, nelze posoudit, z čeho tato omezení vycházela a zda správní orgány postupovaly v předmětném řízení odlišně (zda došlo ke změně správní praxe, či dokonce k vybočení z ní). S ohledem na to považuje soud žalobní námitku dotýkající se legitimního očekávání za nedůvodnou.
75. K námitce žalobců stran nedodržení § 23 odst. 3 a 4 vyhlášky č. 501/2006 Sb. soud podotýká, že je součástí námitky, že předmětná stavba je v části situované do vnitrobloku v nesouladu s urbanisticko – architektonickými charakteristikami a hodnotami daného místa, k níž se soud již vyjádřil výše. Také žalovaný, ač ji vyhodnotil coby nepřípustnou, se k ní na str. 12 a 13 vyjádřil, a to rovněž odkazem na jinou část odůvodnění a dále odkazem na souhlasné stanovisko orgánu státní památkové péče, což soud považuje za dostačující; za těchto okolností je vyhodnocení přípustnosti námitky nerozhodné a soud nepovažuje za nutné se k němu vyjadřovat.
76. Dále, stran námitky, že předmětná stavba je rozporná s požadavkem na zachování kvality prostředí, jak požaduje § 20 odst. 1 vyhlášky č. 501/2006 Sb., soud odkazuje na str. 14 až 17 napadeného rozhodnutí a str. 26 a 27 prvostupňového rozhodnutí.
77. Předně, dílčí námitka žalobců, že první studie proslunění a denního osvětlení ze dne 16. 6. 2015 neposuzovala byty žalobce b), se předložením druhé studie proslunění a denního osvětlení z října 2017 v odvolacím řízení stala z pohledu soudu bezpředmětnou. Žalobci přitom nezpochybňují věcnou správnost těchto studií, naopak se dovolávají správnosti údajů z první studie ve vztahu k terase a bytu žalobkyně a).
78. Soud shodně s žalovaným odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 2. 2006, č. j. 2 As 44/2005-116, dle něhož se pod pojmem „pohoda bydlení“ rozumí souhrn činitelů a vlivů, které přispívají k tomu, aby bydlení bylo zdravé a vhodné pro všechny kategorie uživatelů, resp. aby byla vytvořena vhodná atmosféra klidného bydlení;

Shodu s prvopisem potvrzuje:

pohoda bydlení je dána zejména kvalitou jednotlivých složek životního prostředí, např. nízkou hladinou hluku (z dopravy, výroby, zábavních podniků, ze stavebních prací aj.), čistotou ovzduší, přiměřeným množstvím zeleně, nízkými emisemi pachů a prachu, osluněním apod.; pro zabezpečení pohody bydlení se pak zkoumá intenzita narušení jednotlivých činitelů a jeho důsledky, tedy objektivně existující souhrn činitelů a vlivů, které se posuzují každý jednotlivě a všechny ve vzájemných souvislostech.

79. Soud nezpochybňuje (a nečinily tak ani správní orgány), že předmětnou stavbou dojde ke změně parametrů proslunění a denního osvětlení ve vztahu k nemovitostem žalobců, a to k jejich snížení, přičemž se tak stane v rámci limitů daných právními předpisy (technickými normami). Pohoda bydlení jistě není dána pouze dodržením limitů technických norem, což je ovšem dle názoru soudu dáno i tím, že některé aspekty ani není možné kvantifikovat a změřit. Posledně citovaný judikát uvádí demonstrativní výčet prvků pohody bydlení a lze si tedy představit i prvky další, které, na rozdíl např. od hluku, emisí, či právě oslunění, budou neurčité a nezměřitelné. Pokud je naopak určitý prvek (zde oslunění) chráněn jednoznačnými limity, jejichž překročení lze exaktně změřit, pak lze presumovat, že nepřekročením limitů byla pohoda bydlení zachována, samozřejmě za předpokladu, že zde nejsou další, významné okolnosti vyvracející tuto domněnku.
80. Soud také připomíná, že posledně citovaný judikát hovoří o souhrnu činitelů a vlivů, kterých může být celá řada a každý z nich se na celkové pohodě bydlení podílí jen z části. Soud proto dovozuje, že dochází-li ke změně jen menšího počtu parametrů, či dokonce parametru jediného, musí být argumenty dotčených osob „silnější“, tj. konkrétní, podložené a jednoznačně svědčící o závažnosti změny parametru/ů, ať již izolovaně, či v souhrnu s dalšími spolupůsobícími parametry.
81. Jak podotkli správní orgány, žalobci neprokázali (a neučinili tak ani v řízení před soudem), že právě snížení tohoto jediného parametru pohody bydlení bude představovat nepřípustné zhoršení pohody bydlení (nebo terminologií vyhlášky č. 501/2006 Sb. ke zhoršení kvality bydlení a hodnoty území).
82. Pokud jde o to, že terasa bytu žalobkyně a) č. X přestane být z důvodu nového bočního štítu otevřenou terasou, soud nejprve konstatuje, že změna se dotkne pouze jedné strany terasy a navýšení bude činit jen cca jedno patro, které nevybočuje z existujícího půdorysu. Tvrzení, že se z terasy stane sevřený prostor, tedy soud pokládá za nadnesené. Současně se soud ztotožňuje s argumentem žalovaného (str. 15 napadeného rozhodnutí), že terasa není obytnou ani pobytovou místností ve smyslu § 3 písm. i) a j) TPS, z čehož lze dovodit, že její poměry mají menší vliv na celkovou pohodu bydlení oproti obytným/pobytovým místnostem (a ani její nadlimitní zastínění by nevedlo k rozporu s technickými normami, potažmo právními předpisy). Případné větší zastínění terasy tak nelze pokládat za podstatnou okolnost, která by významně snižovala pohodu bydlení – tak by tomu mohlo být výhradně v případě, kdy by došlo ke zcela excesivní změně poměrů (např. sevření dosud otevřené terasy z více stran a o více pater), ovšem ani pak by tento závěr nemusel nastat automaticky.
83. Rovněž není pravdou, že realizací předmětné stavby se z rohu vnitrobloku domu č. p. X stane „světlík“. Tento dům je rohový a žalobci sami opakovaně zdůrazňovali, že dům č. p. X, na němž má být zbudovaná předmětná stavba, má mohutný střední rizalit. Lze tedy důvodně předpokládat, že dům č. p. X má směrem do dvora již nyní charakter světlíku (ze

Shodu s prvopisem potvrzuje:

třech stran sevřeného prostoru), který se sice předmětnou stavbou (z důvodu navýšení jedné ze stran) prohloubí, nikoli však nad zákonné limity (viz výše ke studiím oslunění).

84. Pokud jde o údajné snížení hodnoty bydlení (což nelze ztotožnit s „hodnotou území“, o němž hovoří vyhláška č. 501/2006 Sb.), žalobkyně a) ve vztahu ke svému bytu č. X tuto námitku nijak neupřesnila (zejm. míru údajného snížení hodnoty bytu) a ničím neprokazovala, soud ji proto shledává neopodstatněnou.
85. Přistoupil-li by přitom soud na obecnou tezi žalobců, že jakékoli snížení určitého (jediného) parametru pohody bydlení je bez dalšího nepřípustné, znamenalo by to naprosté zakonzervování stavu v dané oblasti. Dle názoru soudu nelze půdní vestavby v rámci blokové zástavby, které nezvyšují celkovou výšku domu, pokládat za významný zásah do stabilizovaného území – v centru Prahy se vyskytují běžně, přičemž se typově nejedná o stavby, které by výrazně měnili ráz daného území (na rozdíl od zcela nových staveb). Úplná neměnnost stavu (je-li něco takového vůbec technicky možné, vzhledem např. k nutnosti oprav) přichází v úvahu ve výjimečných případech, soud však veškeré argumenty žalobců o mimořádnosti území a předmětné stavby považuje za vyvrácené.
86. Co se týče žalobní námitky, že oslunění nemělo být ve studii zpracované v říjnu 2017 posuzováno dle PSP, soud přitakává názoru žalovaného, že jak TPS, tak PSP shodně odkazují na normy ČSN, pročez je nerozhodné, na který z těchto předpisů (TPS, či PSP) tato studie odkazovala. Pro věcné posouzení oslunění a denního osvětlení jsou podstatné výlučně normy ČSN. Žalobci ani konkrétně netvrdili, že by se aplikace TPS nějak dotkla jejich práv oproti aplikaci PSP, ostatně vůbec netvrdili jakoukoli odlišnost těchto předpisů. Z pohledu soudu se TPS i PSP v zásadě omezují na odkaz na jiný, fakticky rozhodný předpis.
87. Konečně, soud nevešel ani na námitku, že správní orgány neposoudily předmětnou stavbu dle OTTP. Předně, žalovaný, ač námitku vyhodnotil coby nepřípustnou, se k ní na str. 21 až 23 vyjádřil, a to dostačujícím způsobem; za těchto okolností je vyhodnocení přípustnosti námitky nerozhodné a soud nepovažuje za nutné se k němu vyjadřovat.
88. Žalovaný vysvětlil, že předmětná stavba byla ponejprv posuzována v řízení o vydání stavebního povolení, avšak žalovaný v jeho průběhu dospěl k závěru, že je nutné vést také řízení o umístění předmětné stavby. Stavebník proto dne 2. 5. 2016 podal novou žádost o vydání společného územního rozhodnutí a stavebního povolení, k níž doložil dokumentaci datovanou k 05/2015. Argumentaci žalovaného na str. 22/23 napadeného rozhodnutí soud vnímá tak, že žalovaný vyložil, že se jednalo o novou dokumentaci, a to ve smyslu procesním. Není totiž rozhodné, že dokumentace vznikla úpravou dokumentace již dříve vyhotovené a předložené k jiné žádosti. Označení „revize“ je třeba vnímat jakožto interní označení tvůrce dokumentace, neboť z procesního hlediska byla prvostupňovému orgánu k nové žádosti stavebníka předložena dokumentace nová, tj. první a původní. Celá argumentace žalobců, že se nejednalo o věcně novou dokumentaci a že vznikla úpravou starší dokumentace, je tudíž irelevantní, neboť ignoruje procesní stránku – podání nové žádosti. Pokud pak bylo v této procesně nové dokumentaci uvedeno, že byla zpracována v 05/2015 dle TPS, byla aplikace přechodného ustanovení § 85 odst. 3 PSP na místě a správní orgány posuzovaly předmětnou stavbu (její dokumentaci) dle příslušných právních předpisů.

Závěr

Shodu s prvopisem potvrzuje:

89. Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl. Za splnění podmínek zakotvených v § 51 odst. 1 s. ř. s. tak učinil bez nařízení jednání (žalobci ani žalovaní nesdělili soudu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci).
90. Protože žalobci nebyli ve sporu úspěšní a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady v řízení nevznikly, soud ve druhém výroku rozsudku v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
91. Soud konečně rozhodl tak, že zúčastněné osobě nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení, neboť jí neuložil plnění žádných povinností, ani neshledal důvody zvláštního zřetele hodné (§ 60 odst. 5 s. ř. s. *a contrario*).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 13. července 2021

Milan Tauber
předseda senátu

z důvodu nepřítomnosti předsedy senátu
podepsal písemné vyhotovení rozhodnutí v souladu
s § 54 odst. 2 věta druhá s. ř. s. člen senátu Vadim Hlavatý, v.r.

Shodu s prvopisem potvrzuje:

Shodu s prvopisem potvrzuje: